

[Tinning]

den folkelige idræt. Det kan man skrive i en betænkning, at det skulle det nødig, men som politikere er vi jo nødt til at gå videre end til at skrive under på, at det skulle det nødig. Vi må sige: hvordan sikrer vi, at det ikke sker? Dér har det betydning for mig, at landets næststørste idrætsorganisation, DDGU, er kommet i tvivl. Og dér har det betydning for venstresocialisterne, at Kommunernes Landsforening siger: vi kan ikke se, hvordan vi gør dette bedst muligt. Det er selvfølgelig afgørende. Det er den ene ting.

Den anden ting er, at der ikke står noget i den betænkning – dér er man også gået uden om den varme grød – om den enkelte idrætsudøvers ret til at ytre sig politisk. Vi må selvfølgelig som politikere sige: accepterer vi, at man som idrætsudøver skal have lov til at have en mening også på idrætsplanet? Eller har vi en forestilling om, at eliteidrætsudøvere venligst må aflægge en del af deres personlighed, venligst må aflægge en del af deres sjæl, før de går på idrætspladsen?

Det er et meget enkelt spørgsmål, og svarene har også været meget enkle: hvis man er borgerlig, hvis man er socialdemokrat, så mener man, at selvfølgelig skal de da aflægge en del af deres sjæl; vi har nemlig ikke råd til andre tilstande, hævder man. Det er ikke et principielt synspunkt hos socialdemokratiet, man kan bare ikke finde 50 mill. kr. til at gøre det anderledes. Det er det, det handler om. Det mener jeg nu godt man kunne, og vi ville meget gerne have hjulpet. Dér har man givet et klart svar, og vi har givet et lige så klart svar.

Det er præcis de to punkter: faren for, at dette går ud over breddeidrættens, og at det ikke er lykkedes at sikre retten til at ytre sig politisk, der er afgørende for VS, og det er ikke det fjerneste i modsætning til, at betænkningen har været et godt arbejdsgrundlag.

Selvfølgelig kan vi blive uenige, men jeg synes, det er lidt ærgerligt, at socialistisk folkeparti har valgt at undlade at stemme til dette forslag. Jeg mener, at vedtagelsen i dag lige præcis er et udtryk for, at nu er der ved at komme kød på den idrætspolitiske diskussion og idrætspolitikens udvikling, og nu er der brug for en klar stillingtagen til, hvad vej vi skal gå. Derfor synes jeg, det er kedeligt, at SF vælger at undlade at stemme til noget, som jeg er enig i. Det er selvfølgelig bedre,

som det ligger nu, end da det kom fra kulturministeren, det er der ikke noget som helst overraskende i, men det er bestemt ikke særlig godt.

Til allersidst er der kun at sige, at når vi når til breddeidrættens, så skal det jo nok vise sig, at vi er tilbage, hvor kulturministeren troede at vi var taget af sted fra. Så er vi nemlig tilbage dér, hvor idrætsdebatterne er: den rene snak og plidder-pladder og god vilje og alt det dér. Det, kulturministeren vil sige ved den lejlighed – vent bare og se – er: støtten til den brede folkelige idræt må overvejende varetages lokalt. Så vil ministeren smile venligt og gå ned igen, og så kan eliteidrættens hygge sig med deres 11–33 mill. kr. årligt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 120 stemmer (S, KF, V, CD, KrF, Dagmar Mørk Jensen (RV), Ole Vig Jensen (RV), Larsen-Ledet (RV) og Niels Helveg Petersen (RV)) mod 8 (VS, FP og Bernhard Bausgaard (RV)); 21 (SF og RV) stemte hverken for eller imod.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Tredje behandling af lovforslag nr. L 3:

Forslag til lov om ændring af forskellige skattelove. (Ændret overgangsbestemmelse for, hvornår enlige kvinder kan få forhøjet personfradrag).

Af Rahbæk Møller (SF) m.fl.

(Fremsat 3/10 84. Første behandling 24/10 84. Betænkning 7/12 84. Anden behandling 11/12 84).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.